

17. Jul. 1842

FACTS

Date:

17. Jul. 1842

Page number:

Dagbog A, side 43-44

TRANSCRIPTION

17. July

Skovgaard¹ er fremdeles syg, det er klart at hans Bryst er stærkt angrebet og det kan blive farligt. – Hvor mange Mennesker har jeg ikke truffet paa min Vandring, som venligt tog mig med, og vi havde Glæde af hverandres Selskab, men snart fængsledes de af andre Personer, andre Interesser og lode mig da alene tilbage. Hedermann² og Lorenz Frølich var det aldrig Tilfældet med, Skovgaard heller ei – men Hedermann kaldte Vor-Herre tidligt til sig, og Frølich reiste langt bort; skulde nu Skovgaard ogsaa rykkes bort, da staaer jeg jo ganske ene. Brandis³ kan ik- •44• ke være det for mig, som den kjære Skovgaard – vore Veie ere altfor forskjellige. – Idag vare Skovgaard og jeg sammen henne i Vartov Kirke og hørte en vidunderlig deilig Præken af Grundtvig om de falske Profeter; o, hvor det er velsignet at høre en saadan Tale, da dulmes Smerten og Kraften blusser atter op i det forsagte Sind. O Gud! O Gud! O Gud! hvor langt er jeg fra den rette Vei, led Du mig atter ind paa den, led mig ikke i Fristelse! – Ja, selv de Tanker, der nu ere bortblæste som Avner for Vinden, vare syndige, jeg elskede denne Qvinde høiere end Dig, nu er det forbi! I Nat, da det var stille og mørkt, da tænkte jeg over, hvad jeg havde hørt, og jeg troer selv, det er bedst nu; men jeg kan ikke være glad; endnu har jeg jo ingen Vished, før jeg faaer den, er den sidste Gnist af Haab ikke slukket, og jeg faaer ingen Ro – ja, Ro faaer jeg ikke saa snart! –

¹ Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² Den teologistuderende Julius Th. Hedermann (1821-1841) var – som Lundbye allerede omtalte i sit første dagbogsnotat, 24. marts 1842 – død efter et fald fra en hest.

³ Vennen, den jurastuderende Dietrich Brandis (1821-1849).

men denne Lykko var ikke mig bestemt; lev vel! tusind Leve! — 49.
Nær jeg taler med Anden, selv fornaldende, betragte de mig altid som
Løffens Skæbne, det er som jeg altid havde oplevet, ingen Madgang
hans Lykko, og dog har man en Gang Sorg og Bedrøvelse frem-
kaldt Tænk af mine Pæne, naar jeg saae, mine bedste Venner
forlade mig, min Fader de, og efterlade mig i en saa uens Stet-
ling og flere Brødre uforberede, og mange, mange Ting, jeg nu
ikke kan blæst ham afregne — det er Alt som altid! jeg skal være
lykkelig, selv om den bitterste Smerte sammen kommer mit Bøst.
Jeg vil ikke have at bedømme mine Løffes Forhold til Anden, jeg
vil tro: at enhver har sit Kors, men Togens er for svært, derfor
søger den algerde Gud, og ham vil jeg bede om Hjælp til at bære
den rette Vei, i haad end der kommer mig, den Vei, hvorfor min
Smaghed til har efterladt mig, men som jeg dog endnu tydelig ser.
— Hvor hurtigt kan vor Livs stemning forandres: i overraskende
jeg glad ved mit Arbeid, nu er Lykko borte, til det, til Alt. — Jæ
fæst havde jeg sat mig ind i den kjære Tanke, at jeg betragtede det som
Lyd at hennende min Opmarks omhed paa mig enden Pige, og det
har virkelig i det Øjeblik, da Livet fortæller denne Nødhed, som man
jeg, trods min Bedrøvelse, fælte mig lidt ved den Tanke: nu er
du jo fri, fri som Loreng i sit sidste Brev skrev, at han syntes
Maleren havde været. Alas den Løfte har jeg villig
H. J. J. J.

Skougard er frimodig sig, det er klart at hans Bøst er stærkt an-
gribet og det kan blive farligt. — Hvor mange Mennesker har jeg ik-
ke truffet paa min Vandring, som ventligt tog mig med, og
vi havde Glæde af hinandens Selskab, men snart pængslede
de af andre Personer, andre Interesser og lade mig da alene
tilbage. Bledermann og Loreng Frølich var det alene. Tilfeldt
med, Skougard heller ei — men Bledermann kaldte Nor-Herre til
lyst til sig, og Frølich reiste langt borte, skulde min Skougard
ogsaa rykkes borte, da staaer jeg jo ganske ene. Brandis kan ik-

44 ke være det for mig, som den kjære Skovgaard - være Være ene
altfor forskjellige. - I dag være Skovgaard og jeg sammen herne
i Marten Kirke og hørte en indimelig sødlig Prædiken af Grundtvig;
om de falske Skæpeten; o, hvor det er uelsiguel at høre en saadan
Tale, der dælner Læmten og Kraften blisser atter af i det for-
te Sind. O Gud! O Gud! O Gud! hvor længe er jeg fra den rette Ve-
led Du mig atter ind paa den, led mig ikke i Fristelse! - Ja,
selv de Tanker, der om en bortløst som Læm for Vinden, være
søndige, jeg elskede denne Grundtvigs hørte end Dig, nu er det færdig! Al-
vædet var stille og mørkt, da tænkte jeg over, hvad jeg havde hørt, og jeg
træde selv, det er kedst mig; men jeg kan ikke være glad; endnu har jeg jo
ingen Nisked, for jeg faaer den, er den sidste Gnist af Kæde ikke
slukket, og jeg faaer jo ingen Gæ - ja, No faaer jeg ikke saa snart! -

18 Juli

Grundtvig sagde saa smukt i Gæ: vel er alt sandeligt her paa
Gorden hvor dunkelt og gædfuldt, men i Ligning med den Dæ-
kelhed hvor vi fædre og hvor den Kædsklage lever, da er det dog
et sirligt Lyd og Lys i Christendommen. - Hvor Indens Klage vilde
være varme og indelinge, da blive de ganske dunkle, og vilde de være
klare og lyse blive de iiskolde - i disse paa Od forklarede han saa tyde-
ligt paa de sig selv og andre. -

I dag rejste sigstilsraad Thomsen til Paris, og Rødder og Carminsket

20 Juli

I Gæns kjørte jeg med Louise til Odense, da hun ikke alene torde kjøre
i Ommebis, og derfor gik vi til Fjersberg, hvor hun skal opholde
sig nogle Dage. I disse Ommebis, deligenes, Dagvagne o. s. v.
dette dag Befordringen meget og bemerkes derfor ogsaa meget mere. Det
er underligt at see den Masse af agtede Mennesker paa Landeveie
og offentlige Færgesteder ved Kjøbenhavn. Imellem dem gaar
jeg altid hele skamfald i mine mine Klæder, og dog maa man
vel glæde sig, ved at Lægens Tage til; Almsplidens streng; endene
Dage er færdig, saa skal vi vel glæde os over August, som en Iphig
der sætter flue Sener og Kraften i Benagler, for at skaffe til Veie,
hvad selv blandede mand regner for Nødsnødighed, i. Altsat.